Amb l'aparició de NOVA CATALUNYA, órgan d'expresió de la Llar del Combatent Català a Madrid, tan sols ens guia l'imperatiu d'una necessitat i d'un desig. Desig de recollir en les seves columnes el sentiment honrat de tots els combatents catalans al Fron del Centre, i necessitat de popularitzar i enfortir entre els combatents catalans la sincera i abnegada aportació del nostre poble a la gran causa de la República y de la Revolució popular.

Lluny de les nostres llars; lluny de la nostra terra; separats dels nostres costums per l'exigència històrica de la nostra lluita contra el feixisme indígena i estranger, brutal expressió de l'imperialisme que al desmoronar-se minat per les seves pròpies contradiccions intenta frenar l'impuls d'una nova civilització que conquesta cors i voluntats i que s'imposa per la pròpia raó de la justícia, de la llibertat i de la pau; lluny dels éssers volguts, per imperatiu de la nostra condició de fills d'un poble que ha lluitat sempre contra el despotisme i la tirania, hem sabut, a través del sacrifici i de l'abnegació, harmonitzar la nostra fe en la victòria amb la nostalgia de la terra que ens ha forjat en la digna escola del treball i que ens ha ensenyat a ésser conseqüents davant de totes les convulsions que condueixen al progrès i a la humanització de les nostres condicions de vida.

Tot obstant, lluny del fogar de tota aquesta tradició, que constitueix el ric patrimoni de la nostra personalitat catalana, que és l'essència de la nostra consciència col·lectiva, necessitàvem trovar el llaç que ens unís en terres germanes de Castella, aplegant-nos novament, recollint-nos en família. I ho hem aconseguit a través de la «Llar del Combatent Català», bocí de cor de Catalunya en el Madrid heroic i exemplar, en el Madrid comprensiu i germà, en el vertader Madrid, en el Madrid popular que s'ha deslliurat dels que, mercadejan amb la sang obrera, encenia els odis i les incomprensions entre Catalunya i Castella per a mantenir-nos desunits en tant que poble i en tant que classe que pugnava per a enderrocar els previlegis de casta i l'explotació despòtica de l'home per l'home.

Per la «Llar del Combatent Català» hem aconseguit reunir les voluntats dels nostres lluitadors en les fileres del glorios Exèrcit Regular Popular i a través d'ella, la Llar, com a casa pairal dels catalans al front del Centre, volem estendre l'abraçada cordial a la Castella popular, tot creant una sincera corrent de comprensió i afecte que redueixi a la mès absoluta impotència a aquells interessats en destruir la nostra unitat, que avui més que mai constitueix una de les necessitats fonamentals per a assegurar la victòria damunt de Franco, Hitler i Mussolini. No està mancada la victòria de la nostra causa, d'aquest perill. Per molt de temps hem estat víctimes d'aquesta incomprensió, d'aquest divorci. Per alguna raó s'ha insistit tant en aguditzar les nostres incompatibilitats que ens han afeblit extraordinariament davant la necessitat comú de desplaçar de l'administraciò de la riquesa a les forces caduques, antiprogressives i reaccionàries de l'Estat.

Per alguna raó els que aixecaven la bandera de l'odi emboirant l'opinió de Castella davant del problema nacional de Catalunya, davant del problema de respecte a la personalitat catalana, estan a vui al costat de Franco. Raó: l'exposava el propi President de la nostra Generalitat de Catalunya quan deia, dirigint-se al poble de Madrid: «Madrilenys, Catalunya os estima», aixi com també el propi Joan Comorera a afirmar magistralment que «Catalunya no pot ésser lliure si a Espanya vene el feixisme. Espanya no pot ésser lliure sense l'ajut de Catalunya». Això és; l'harmonia, la finalitat comú entre Catalunya i Castella, entre castellans i catalans, és una qüestio prèvia per a enderrocar el feixisme, per a que triomfi la República i per a que la Revolució Popular segueixi el seu camí ascendent barrant del seu pas amb decisió i energia tot obstacle i tot possible ressorgiment de reacció que vulgui desvirtuar el que legítimament va aconseguir el poble jugant-se la seva pròpia vida col·lectiva i el destí d'Europa al vèncer en els llocs estratègics als generals traidor i al deturar, els que més tard l'havien d'invadir sota l'estigme del feixisme internacional. Més concretament, doncs: qui a plena consciència estimula la incomprensió entre nostres fileres que té per missió afeblir la nostra altres es un provocador, feixiste emboscat en les nostres fileres que té per missió afeblir la nostra força; qui inconscientment es fa resó d'aquesta provocació fa el joc al feixisme assassí i afavorèix Franco, Hitler i Mussolini en el seu desig de desarticular la nostra unitat, que és la base de llur desfeta.

Els catalans al front del Centre hem pogut adquirir, a través d'una llarga i dolorosa experiència, el domini exacte d'aquest fenòmen. Per a ningú és desconegut el paper principal que la Història ha reservat a Catalunya en l'època de les lluites modernes: per ésser un centre industrial. Catalunya ha condensat una importantíssima classe obrera que s'ha distingit pel seu esperit de lluita i de maduresa política. Tots els carrers de Barcelona i de les ciutats industrials de Catalunya han estat testimoni de l'heroïsme, l'abnegació i l'esperit de sacrifici del nostre poble treballador. Catalunya ha estat a la vanguarda dels moviments; ha tingut un proletariat capacitat i forjat en la pròpia i titànica lluita. En la memòria de tots està com el 19 de julio aixafa, extermina, polvoritza la reacció; com es llança al front d'Aragó i no cedeix ni un pam, sinò que conquesta pobles que recullen els braços de la República. L'heroïsme, la fe combativa, el desig de justicia omplena cors i els llança endavant. Crea una industria de guerra, organitza una nova economia sobre la base de posar la riquesa en mans segures, en mans dels obrers, i en mig de la complexitat dels seus grans problèmes, quan Madrid necessita de Catalunya, Catalunya abonca al front del Centre milers i milers de fills seus, de fills selectes. Ells venen plens d'optimisme. Ells venen amb la flama dels ideals a ajudar Madrid. Es la concreció definitiva de la gran compenetració. El front dels catalans no és el d'Aragó: el front dels catalans és tot el front de la República. Madrid podia ésser un cop fatal per a la República en aquells moments; doncs Catalunya estava en perill. I amb aquest sentit de la realitat de la nostra lluita, varen venir les columnes catalanes al front de Madrid: «Durruti», «Graells», «Llibertat», «Engels», etc. La terra ultratjada dels fronts del Madrid heroic del 7 de novembre va recollir i abraçar molts fills que avui els ploren enllà, en la masia, i que sols hi queda la conformació de que va lluitar com un valent per la causa que tant explicava als seus, fins en la intimitat pairal. Aquelles columnes, sense preparació tècnica, sense els mitjans necessaris, es varen estavellar impotents davant de la demostració desproporcionada de forces i condicions de lluita del feixisme internacional. Moltes d'elles varen ésser citades en L'ORDRE DEL DIA. Moltes d'aquelles forces varen ésser felicitades pels Caps més destacats del nostre Exèrcit, no obstant el treball de descompossició que s'infiltrava arreu; la ma criminal dels agents de Franco dins de les nostres pròpies fileres varen treballar en el sentit de desacreditar davant del poble madrileny l'actuació d'aquells abnegats que, amb el pit al descobert formant amb els seus còrs una muralla humana, varen ajudar a impossibilitar que Madrid caiguès en la pitjor de les desgràcies.

Els catalans al front del Centre han sentit damunt d'ells l'efecte d'aquests agents provocadors, però no s'han deixat endur pel terreny relliscòs de les reaccions brutals i avui, les possibilitats d'aleshores es fan més difícils a mesura que la compenetració és més íntima i les seves corrents tendeixen a estrènyer més els llaços de germanor i de respecte entre tots els pobles.

Catalunya i els seus fills fora d'ella són els més fervents defensors de la unitat entre els pobles, del Front Popular, de la sacritut de la Unitat dels partits de la classe obrera del reste d'Espanya, de la unitat sindical, de l'Exèrcit Regular Popular i del Govern de la República, i molt més encara en aquests moments en que la brutalitat del feixisme internacional ha abocat totes les seves possibilitats en el front de Terol obligant-nos a retirar les nostres forces. Catalunya i els seus fills fora d'ella han sabut sempre trovar en la dissort el braò necessari per a vèncer totes les dificultats i superar-se. Així, avui sabran incorporar-se nous i definitius impulsos, multiplicant la producció i capacitant-se més encara per a vèncer els innombrables obstacles que la lluita ens deparará.

NOVA CATALUNYA saluda a tots els combatents catalans del Front del Centre. A tots els combatents germans de Castella. Al poble de Madrid. A tota la seva premsa. A tots els setmanaris de les diferents unitats del Centre. A totes les seves organitzacions polítiques, sindicals i de masses. A totes les seves institucions oficials, i dedica un piadòs record als companys caiguts en la lluita, tot reclamant que el seu exemple enforteixi el nostre esperit de sacrifici i d'abnegació.

NOVA CATALUNYA

N.º I. — 16 MARÇ 1938

Ayuntamiento de Madrid

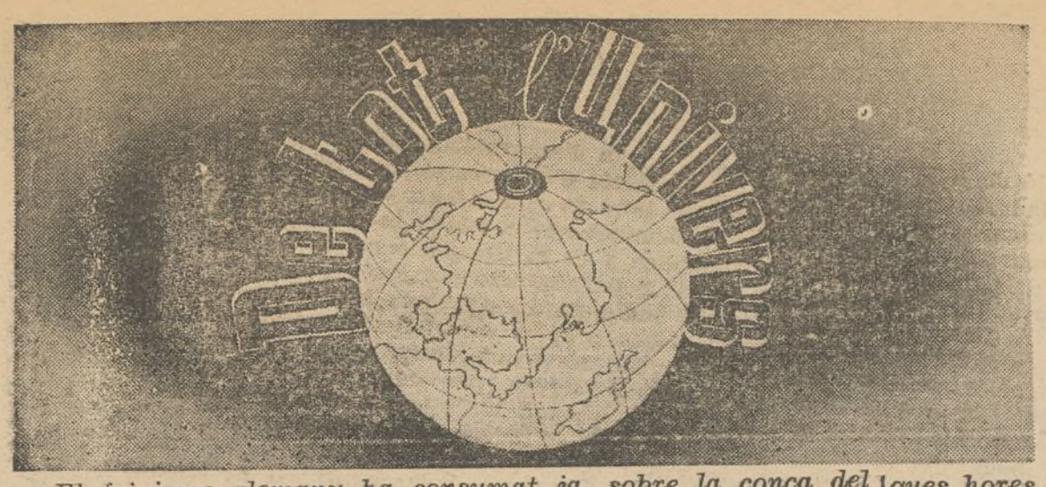

La invasió d'Austria, l'imperi germanic i les democracies

Per JOAN D'AGUIRRE

El feixisme alemany ha consumat ja, sobre la conca del Danubi, el seu primer cop de mà. Pero, quan l'ha consumat? Al fer que passessin la frontera austríaca, per a marxar damunt Viena, dues divisions motoritzades de l'Exèrcit regular i diverses seccions dels grups "nazis" d'assalt? De cap de les maneres. La invasió d'Austria s'inicia el mateix día en que Hitler reclamà la presència del canceller Schuschnigg a Berchtesgaden imposant-li allà les seves condicions. El que després ha ocorregut es la llógica conseqüència de la primera intimidació. El cop de força, la invasió i el sotmetiment, al més petit síntoma de resistència—el plesbicit ho era—, vénen a ésser la pràctica militar del que abans, en certa manera, quedà plantejat en el terreny polític.

Ara, hom es podría preguntar: Per qué no s'imposà Hitler als austríacs, des del primer moment, emprant la força, inclús, si era necessari? Per dues raons fàcilment apreciables. Per qué Schuschnigg no acceptaba la germanització d'Austria? Qué l'impedía haver-la realitzat, no a partir de l'entrevista de Berchtesgaden, sino ja molt temps enrera? I per qué Hitler — conscient pesi a tot de quines son les veritables possibilitats de la seva força—necessitaba conèixer la reacció de les potències democràtiques davant del seu gest amenaçador. Aixi, es conformà de moment, en posar al Govern de Viena el tascó de Seiss Inquart. Peró, quines foren les reaccions de Paris i Roma davant la intervenció d'Alemanya a Austria?

El Govern francés envià "la seva nota de desgrat" a Berlin. L'anglés féu quelcom més. A la Cambra dels Comuns fou requerit Mr. Chamberlain, per la oposició laborista, per a qué exposés la posició de la política exterior anglesa davant "l'atac alemany contra la independència austríaca". I foren aquestes les paraules amb les quals el cap del Govern anglés donà resposta al requeriment: "El pacte de la Societat de Nacions i l'acord de Locarno (ambdós signats per Anglaterra) garantitzen la independència d'Austria. Peró un acord entre dos Governs (aixi definí Mr. Chamberlain l'entrevista de Berchtesgaden, i la forçosa entrada de ministres "nazis" al Govern de Viena) no pot considerar-se com un atac contra la independència d'un país".

Necessitava Hitler saber quelcom més? No li posaven ja, ambdues actituts — la de França i la d'Anglaterra—en la certesa de que podría obrar sense embarràs? I la invasió es produí. A l'hora en que redactem aquestes notes està reunit a Londres el Govern anglés, per "examinar", segons les informacions d'última hora, la nove situació que Austria crea. Peró, mentrestant, la nació austríaca ha deixat d'existir, aixafada per la Reichswer, mentre s'exibeix a Viena, com a triomfador, el mariscal Goering. Resulta ja massa tardana tota possible reacció anglo-francesa. Solsament dos camins ténen, davant la seva política exterior, les dues potències democràtiques: resignació o guerra. Fins abans d'ahir que en tenien un tercer: la conminació a Alemanya llançada amb totes les seves conseqüències. Estem segurs que, davant d'ella, Hitler hauría retrocedit. Peró, ni Anglaterra, ni França, sapigueren o volgueren seguir-lo. La interrogació que, en aquests moments, s'obre, és aterradora: Quin dels dos camins possibles seguiràn? Molt poques hores passaràn abans que tot el món ho sàpiga. Darrera de la resignació està el segon cop de mà "nazi". Ha arribat el torn a Txecoeslovàquia". Peró Txecoeslovàquia es defensarà. I darrera seu hi ha això: el Pacte Franco-Soviètic.

La guerra? Es el que no han sapigut evitar les democràcies amb les vacil-lacions de llur política exterior.

Altres aconteixements s'acumulen a l'hora de redactar aquestes notes i ens obliga a tancar-les amb la seguretat de qué, al publicar-se, hauràn estat ja desbordades pels mateixos aconteixements. El cap del Partit Socialista Francès Lleó Blum està fent els últims esforços per a formar el nou Govern francés. La gravetat de la situació internacional obliga a qué la seva missió estigui acomplida en un terme de poques hores. Estem segurs de qué al publicar-se aquestes notes França ja tindrà nou Govern. Quin? Solsament un és possible, solsament un exigeix apressadament l'actual situació interior i exterior de França: el que englobi a totes les forces inscrites en el Front Popular Francés, estenent-lo fins a aquells partits inequivocament solidaris parlamentàriament, en el sentit de les eleccions de 1936. Tan perillós és el moment, de tal manera va a posar-se en joc, en pocs dies, el futur d'Europa, que França, la gran potència sotsmesa avui a majors perills, ha de presentar un sólid front davant els seus enemics exteriors. Hitler ha donat el primer pas per a constituir violentement el seu tan somniat Imperi Centroeropeu, amb vuitanta milions de súbdits i amb tota la indústria, la minería i l'agricultura de la conca Danubiana. I el problema per a les democràcies, sense aplaçament possible, és aquest: atacar o sucumbir.

PARAL-LELISME

Madrid, Barcelona: dos pobles que bateguen a l'unísson

L'entussiasme d'un poble que vol ésser lliure i que mai no permetrà de que se l'esclavitzi amb un règim d'opresió i d'ignominia, deturà les hordes invasores a les portes del Madrid heroic. El 7 de novembre del 36 Madrid es mobilitzà i, frec a frec amb l'enemic, l'obligà a fer-lo dessistir del seu cobejat propòsit de conquistar-lo. Madrid, amb aquesta gesta, escriu una de les pàgines més glorioses de la seva Història.

Aquesta arrogància del poble madrileny; la seva virilitat; el seu gest digne i alliçonador alhora, exciten la ira d'una casta decadent i depravada, que desencadena damunt de la capital tot l'odi que porta concentrat contra un poble d'arrelats sentiments de llibertat. I Madrid tot seguit és atacat, trossejat i martiritzat pels avions i l'artilleria del crim. Els pacífics ciutadans coneixen, espantats, les tràgiques conseqüències de sistemàtiques agresions portades a cap amb el sadisme més refinat. Les ales negres destrocen sense pietat les vides d'infinitat d'infants, dones i vells; les bateries descarreguen el seu plom mortífer a tot-hora sobre el cor i les principals artèries de la capital... I aquesta operació es repeteix amb una assiduitat esgarrifosa, de tal manera que els madrilenys, conscientes del seu deure, s'han aclimatat a aquest dessossec i, impertèrrits, segueixen llur ritme de vida. Madrid només té una obsessió: treballar i produir intensament per a vèncer el feixisme. No importa als treballadors—soldats de la reraguarda—que el seu centre de treball estigui a l'abast de les bateries enemigues: convè l'aportació de llurs esforços i no regatejaran sacrificis per a que no es malogri l'heroïsme a que els ha fet acreedors la seva conducta d'homes dignes.

Catalunya, poble que no vol ésser subjugat ni tiranitzat, no tan sols s'acontentà de vèncer l'enemic en el seu propi país, sinò que li fermà el pas i li lliurà batalla a les terres d'Aragó, i mobilitzà el millor de la seva joventut per a que acudís en defensa del Madrid heroic i li plantès cara a les terres andalusses. Aquets recursos no satisfèren encara prou la vanitat d'un poble que sempre ha tingut la llibertat com a major glòria, i héu-vos ací com tot Catalunya es dedicà de ple a treballar i produir per a guanyar la guerra. Tota la capacitat productiva de la nostra terra dedicada únicament i exclusivament a la guerra!

Enemis seculars de Catalunya, els feixistes no podien perdonar aquest poble lluitador i indòmit. Impotents per a vèncer-lo, l'ataquen a traïció. Barcelona, baluart de l'antifeixisme, és bàrbarament atacada per mar i per l'aire. Les agressions es produeixen amb una continuïtat espantosa: noves víctimes que, en llurs postrimeries, s'apunta en el seu haver un règim caduc i inhumà.

Malgrat les amenaces de que és víctima, el poble barceloní no defalleix, però. Té plena consciència de la responsabilitat que gravita damunt d'ell en aquests moments històrics i tràgics, i totes aquestes agresions serveixen únicament per a donar-li noves energies i centuplicar llurs esforços per a abastir tots els fronts. Barcelona—representació genuïna de Catalunya—sap positivament quina seria la seva sort si arribéssim a ésser vençuts en aquesta lluita: per a evitar-ho ha posat en marxa els seus cabdalosos recursos que serviran per a accelerar la victòria i aixafar definitivament el feixisme.

Madrid. Barcelona! Dos pobles herois i màrtirs sobre els quals han desencadenat tota llur vessania les hordes reaccionàries perque han sapigut contenir llurs apetits de conquesta!

La incomprensió de les forces reaccionàrias, amb la seva nefasta i maquiavèlica política, havia atiat els recels d'aquestes dues capitals, creant un antagonisme entre elles que ha desaparegut a través de la tragèdia que ens han conduit els atacs brutals de la reacció i el feixisme.

Curiosa paradoxa que ha servit per a agermanar i entre-lligar els llaços d'amistat a les dues capitalitats de l'Espanya lliure, la unitat estreta i cordial de les quals ens conduïrà a la victòria i accelerarà el triomf del Govern del Front Popular.

Madrid, Barcelona: dos símbols i dues germanes en el sofriment!

CULTURA

ELLS Y NOSALTRES

Per R. COSTA I JOU

Punt final és l'exèrcit dels facciosos. Es el seu destí. Acabar per a sempre amb tot el que significa Progrès; amb tot el que significa Cultura. Tornar a la vida obscura de l'opresió, de la tirania, de la negació de la vida. Tornar a l'imperi del Senyor i del Senyoret. Monestirs mitgevals: degeneració d'homes. El feudalisme en acció: sacrificis d'esclaus. Víctimes proletaries. Sang treballadora. Despotisme.

¿Qué més?

Ens ho diuen ells. Ells mateixos. "¡Mori la intel-ligencia!" ¡Que es destrueixin els Museus! ¡Que s'encenguin les Biblioteques! ¿Per a qué estudiar? Tanquen els Instituts. Assassinen els nens. Bombardegen les escoles. Fusellen els mestres. «El primer cadàver que vam veure a la carretera de la provincia de Zamora era d'un mestre" — ens conta un evadit. Un nom: Leopoldo Alas. Un altre nom: Antoni Benaiges. Professor de la Universitat d'Oviedo, el primer; mestre d'un poble rural de Burgos, Bañuelos de Bureba, el segon. Es una llista indefinida. Han posat punt final en la seva vida amb la pretensió de posar-lo a la vida de l'Espanya laboriosa, de l'Espanya progressiva.

Peroò no serà. No serà perque nosaltres ens hem aixecat en front d'ells i sense ésser rés, ens hem traçat una línia. Línia recta. Camí segur. Activitat. Dinamisme. Il-lusió per l'obra creadora que significa el nostre treball.

Línea recta. Camí que ens condueix a un objectiu: capacitació. Capacitació dels comandaments tècnics i dels comissaris. Capacitació dels caps, dels oficials, dels sergents i soldats. Classes en les trinxeres. Milícies de la Cultura. Académies per a tots e's graus del nostre Exèrcit. Periòdics murals.. Periòdics de les Unitats. Biblioteques. Conferències. Lectures. Moltes lectures. Llibres, molts llibres. Festivals d'art. Cinema.

Creació cultural. Inquietud per saber. Descobriment de valors humans. Vibració per la gran transformació que es realitza. Cooperació de totes les masses obreres i de tots els treballadors a l'obra d'aixafar l'enemic i de construir Espanya. Héus ací el signe de la nostra Obra. El signe del nostre Exèrcit.

Visca la intel-ligencia!—diem nosaltres. Que els obrers intel-ligents puguin arribar a la Universitat. Instituts per a obrers. Tots els centres de Cultura per als treballadors de l'Espanya democràtica. Lluita contra l'analfabetisme. Protecció als sabis, als artistes, a les obres d'art. Protecció als nens. Colònies. Moltes colònies per als infants. Ciutats infantils Joguines per a ells.

Línia recta. Direcció vers la vertadera civilització, vers la llibertat definitiva dels homes. Aquest és el nostre camí. Llibertat. Treball. Les conquestes de la Técnica i els elements del Progrès al servei de tots. Heus ací el signe de la nostra República democrática.

Ayuntamiento de Madrid

«Els combatents catalans trobaran en la «Llar» el calor necessari i podran reviure en ella els costums i tradicions de la seva terra.»

Ens ha dit el Comissari Inspector de l'Exèrcit del Centre

FERRAN PIÑUELA

***NOVA CATALUNYA** s'honora avui publicant les interessants declaracions del Comissari Inspector de l'Exèrcit del Centre, camarada Piñuela, que a continuació transcrivim.*

La rellevant personalitat del declarant donen major realçament a les seves manifestacions, que venen a expressar els corrents de simpatia que sent per Catalunya el poble madrileny.

El Comissari Piñuela ens rebé molt amablement en el seu despatx i, havent-li explicat els motius de la nostra visita, accedí gustosissim a atendre els nostres requeriments.

Necessitavem conéixer el concepte que li mereixen els combatents catalans del Front del Centre, i ens contestà:

—En la nostra actual guerra d'independència, Catalunya s'ha donat perfecte compte de la realitat i no ha regatejat esforços ni sacrificis per a impedir que les forces invasores aconseguissin els seus propòsits. Quan Madrid passà moments crítics, les columnes catalanes acudiren a defensar-lo i van evitar, conjuntament amb les d'altres regions, que caigués en poder de l'enemic. Les columnes de "Durruti", "Llibertat", "Engels", "Graells", etc., es van cobrir de glòria en les jornades de novembre del 36 precursores d'altres gestes dignes de consideració, una d'elles realitzada recentment pels homes de la 136 Brigada Mixta, catalans tots ells, que van contenir amb heroïsme exemplar un atac de l'enemic i al mateix temps ocasionar-li a aquest una forta desfeta.

—Quines són les relacions que deuen d'existir entre els combatents catalans i el de la resta d'Espanya?

—Una absoluta confraternitat i respecte mutu ha d'unir tots els combatents antifeixistes. Estem lluitant contra un enemic comú que pretén esclatvitzar-nos i hem d'organitzar la nostra defensa separant per complet de nosaltres tot allò que pugui afeblir la nostra unió. Un cop hàgim aixafat definitivament el feixisme, seran reconegudes i respectades les legitimes aspiracions dels pobles d'Ibèria a la seva autodeterminació que preveu la nostra Constitució; mentres tant, unicament ha de guiar als combatents de les distintes regions la voluntat suprema de que el Govern de la República obtingui rapidament la victòria damunt Franco i llurs aliats.

—Què opineu de la "Llar del Combatent Català"?

—Ha estat una iniciativa digna d'elogis i jo no puc negar els meus. Els catalans que per imperioses necessitats de la guerra s'han vist obligats a deixar la seva terra, després de llarga absència dels seus familiars sentiran una justificada nostalgia i en la "Llar" trobaran el calor necessari i podran reviure en ella els costums i tradicions de Catalunya.

—I de l'edició d'un setmanari en català?

—Un estímul complementari de l'anterior. Mitjançant ell es donarà un marcat relleu als valors espirituals de Catalunya i es revaloritzaran els sentiments patris. Missió fonamental del periòdic és exaltar el significat de la nostra lluita, donant a conéixer el caire d'independència que ha prés degut al descarat ajut que els facciosos reben de Hitler i Mussolini. Els combatents catalans, tan aimants de les llibertats del seu poble, han de tenir molt present el que significaria per a ells si a Espanya trionfés el feixisme, que ofegaria indefectiblement la seva personalitat col-lectiva; aquests temes són els que deu d'abordar amb preferència el periòdic, sense descurar la important tasca de propugnar per una sincera i indissoluble unió entre tots els combatents antifeixistes.

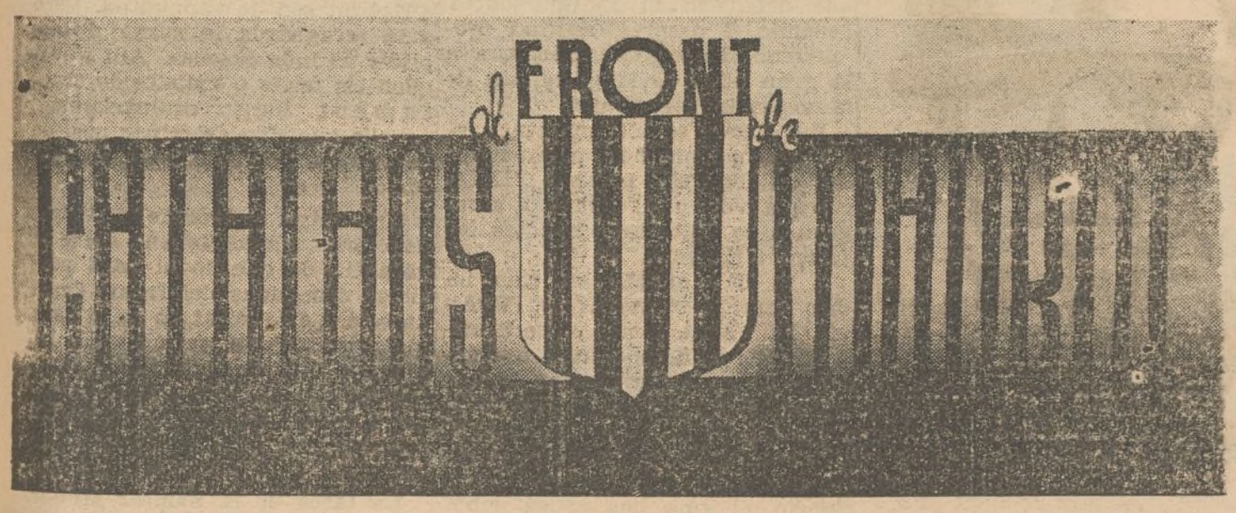

ELS CATALANS DE LA 8a. BRIGADA DE CARRABINERS

Seguint les consignes dels partits politics i organitzacions sindicals, foren nombrosos els catalans que s'allistàren voluntariament a les Milicies Antifeixistes, creades per impuls popular per a aixafar la sublevació militar. Inútil descriure l'actuació heroica d'aquelles Milicies, perque està a l'abast de tothom, i àdhuc els més escèptics reconeixen de que l'aixecament militar haguès estat fàcilment sufocat per aquells braus guerrillers; però en el transcurs del temps la guerra prenguè el caire d'invasió per l'ajut vergonyant i descarat que dues potències totalitàries, Italia i Alemanya, presten als generals traïdors i es plantejà la imperiosa necessitat d'organitzar i regularitzar les nostres forces a fi efecte de dotar-les de la tècnica indispensable. D'aci sorgi la lloable iniciativa de l'Exèrcit regular popular.

La majoria dels milicians ingressàren al Còs de Carrabiners, que havia d'ésser la força de xoc del flamant Exèrcit. Experts en la lluita, els nous carrabiners eren la garantia de la nostra victòria. Milers i milers de catalans, freturosos d'accelerar la victòria, acceptàren els furs i la disciplina militar i s'allistàren a l'esmentat Còs, constituit Brigades integrades totalment per elements catalans, les quals fóren destinades als diferents fronts. Una d'elles, la vuitena, es destinà al Front de Madrid. D'ella ens ocuparem avui en el present reportatge.

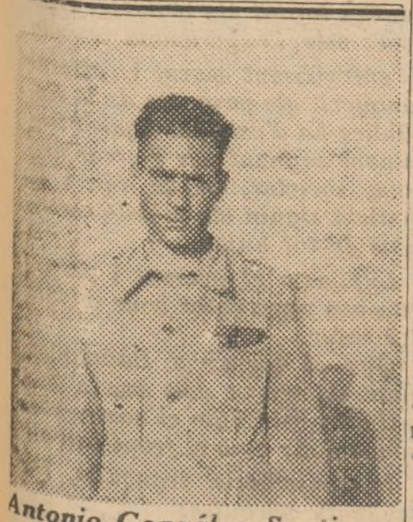

Antonio González Santiago, del 16 Bón. de la 8.ª Brigada, que sucumbí heroicament lluitant per Catalunya i la República.

Procedencia

Formada i organitzada a Catalunya per milicians catalans que portàven jamès de sis mesos de lluita, la 8.ª Brigada de Carrabiners destinà dos Batallons, el 15. è. i 16. è., al front de Madrid. El dia 14 d'aquest mes de març es complirà l'any de la seva estada en aquest front i durant tot aquest temps ha ocupat permanentment un important i perillòs sector. Forma també part d'aquesta Brigada el 2. on. Batalló, de constitució heterogènea entre valencians, andalussos i catalans, existint entre tots ells una absoluta i germanívola compenetració.

Fèia escassament un mes que havien ocupat les trinxeres, quan tingueren ocasió de demostrar la seva bravura agermanada amb els nous coneixements tècnics que anaven adquirint. Certa nit, el comanament disposà que determinat Batalló ocupès unes possicions enemigues; l'operació, executada admirablement sorprenguè l'enemic i l'obligà a desocupar les seves possicions que des d'aquell moment passaren en poder dels carrabiners. Gestes semblants no-dreixen l'historial d'aquesta Brigada, abstenint-nos d'enunciarles per no fer massa cassuistic aquest reportatge.

Com tenen organitzada la cultura

Dues preocupacions absorveixen l'atenció d'aquests homes: l'afany d'aprendre i de capacitarse militarment.

A tal efecte tenen establertes dues escoles: una de Capacitació Militar i una altra en la que s'ha combatut eficaçmente l'analfabetisme i en la qual adquereixen ara coneixements de cultura general. Es un cas altament satisfactori i que ressaltem complaguts, el fet de que en la 8.ª Brigada no hi hagi actualment ni un sol analfabet, doncs els qui ho eren han après a llegir i escriure gràcies al decidit i desinteressat treball d'uns quants carrabiners components de la mateixa Brigada. Vagi, doncs, la nostra efussiva felicitació per a aquests abnegats i modestos carrabiners que, d'una manera altruista i generosa, en les hores lliures de servei es dediquen a instruir llurs companys.

Cada companyia dels diferents Batallons disposa d'una Escola de Capacitació Militar a càrrec dels oficials de la mateixa, en la qual preparen tècnicament els alumnes. Aquells que demostren majors qualitats i que poden ésser aprofitades beneficiosament s'envien a les Escoles de reraguarda: a Castelló hi van els caporals i surten, si aproven el curs, amb el grau de sergents, i a Orihuela els sergents aptes per a oficials. Fins l'hora present, aquestes mesures han donat uns rendiments extraordinaris, doncs mercès a elles s'han pogut aprofitar valors que d'altra manera haurien passat desapercebuts. El concepte tan clar que la República en té de l'Exèrcit, és la causa de que aquest sigui essencialment i poderosament popular, a la vegada que serveix d'estímul per a que els combatents sentin vehements desigs de capacitació.

Treballs realitzats. Fortificacions

Els coneixements adquirits, forçosament havien de cristallitzar en diferents manifestacions. Una d'elles ha estat el reconeixement de la importancia que juguen les fortificacions en la guerra actual.

Meravellen i són dignes d'anotar els treballs verificats en aquest sentit per ells mateixos en les hores lliures de servei, construint refugis soterranis d'una profonditat d'uns 12 mètres que permeten una cabuda d'uns 300 homes cada refugi, a la vegada que han revestit d'extraordinaria solidesa les trinxeres.

Els components d'aquesta Brigada se senten ara orgullosos d'haver empleat el temps tan profitosament en aquests treballs, els quals els hi dónen la sensació d'une ferma seguretat.

Un altre detall que demostra l'esperit de treball d'aquests exemplars companys, és el que la temporada anterior es presentaren i s'oferiren voluntàriament per a segar el blat d'uns camps pròxims a les línies enemigues. Mercès a ells s'evità que aquest blat deixés de produir considerable quantitat de farina, que tan indispensable ens era en aquells moments.

Simpatia que senten per le "Llar"

Tots els catalans de la Brigada, sense excepció, s'han associat a la «Llar», de la qual son fervents propagandistes. Cada vegada que venen a Madrid amb permis no deixen d'anar a passar-hi unes hores, perque en ella experimenten inefable benestar. Demostren tenir molt d'interès per NOVA CATALUNYA, en la qual pensen col-laborar d'una manera eficacissima.

Desig d'unitat

Perque consideren que és la clau de la victòria, són fervents decidits de la unitat política i sindical de les forces antifeixistes. Als components de la Brigada no els separa cap diferència política ni sindical i avant-posen l'interés suprem de guanvar la guerra a tota tendència partidista. Ells voldrien que les demès forces comprenguèssin aquesta necessitat, deixèssin a part les diferències que els separen i realitzèssin el tan cobejat desig d'unió que tan fructifers resultats ens donarien.

Aportacions i altres manifestacions

Cada Batalló té un grup del S. R. I. Cap carrabiner deixa de contribuir-hi i tots els grups porten recaptades considerables quantitats i un d'ells passa ja de les 40.000 pessetes.

Vicente Ors Armengol, 15 Bón. de la 8.ª Brigada, exemple de català i de revolucionari, un heroi més en les files de l'Exèrcit de la República.

Conscients de la importancia que te l'esport, no descuren les seves pràctiques i tenen organitzats equips de fútbol, de basquetbol i d'atletisme.

Punt final

Hem dit abans que la immensa majoria dels components d'aquesta Brigada portàven ja més de sis mesos de lluita quan van ingressar al Còs i que dintre de pocs dies en farà dotze de que són al Front de Madrid; total, que porten 18 mesos de trinxera i durant aquest temps pocs són els que han anat amb permis a veure els seus familiars. D'això, naturalment, se'n ressenten aquests braus lluitadors i, com és lògic, voldrien gaudir d'aquest benefici. Malgrat això, supediten totes les seves aspiracions particulars a l'interès suprem de guanyar la guerra i prometen que no defalliran ni un moment, ni aquella circumstància serà motui per a fer decrèixer els seus ferms i decidits propòsits d'anorrear definitivament Franco i llurs sequaços.

Les 60.000 baionetes catalanes al front del Centre lluiten pel prestigi combatiu de Catalunya

Ayuntamiento de Madrid

TEROL!!

per RAMON GELIS

Terol ha caigut novament en poder dels exèrcits intervencionistes. La utilització en gran masses del material de guerra, descaradament facilitat per Italia i Alemanya, obligà al nostre Exèrcit a evaquar la ciutat de Terol. Ben cara ha pagat Franco l'empresa d'apoderar-se de Terol. El seu exèrcit «nacionalista» de moros, teutons i italians ha sofert un gran descalabre. Les seves millor i ben equipades forçes de xoc han trobat en el nostre Exèrcit Popular un òs molt dur de rossegar i que els ha disputat pam a pam el terreny.

Aquesta evaquació de Terol per part del nostre Exèrcit no ha d'afeblir el més minim el nostre ànim. Igual que quan nosaltres conquistàrem Terol déiem que la guerra no estava decidida, avui que l'hem tingut d'evaquar, repetim que no significa tampoc la decisió de la lluita. S'apropen moments difícils; les més dures batalles estan a prop de desenrotllar-se; son moments de prova per al nostre Exèrcit; hem d'estar preparats. Els combatents catalans hem de donar una vegada més l'exemple d'heroïsme, abnegació i sacrifici.

El feixisme internacional reforça la seva intervenció; tramet més material per tal d'intentar accions decissives contra el nostre poble, que lluita per la seva llibertat i per la independència de la Patria, amenaçada per uns exèrcits que volen apoderar-se, per fer una colònia, dels seus interessos econòmics i militars.

En aquests moments difícils per a la nostra existència lliure, els combatents catalans de l'Exèrcit del Centre ens juramentem que Catalunya i la República no serà mai d'aquells que mercadegen amb la sang obrera.

Tant ens la conquesta com en l'evaquació de Terol per part del nostre Exèrcit, ens ha ofert grans ensenyances, grans experiències, tant en l'ordre polític com en el militar i que cal que les sapiguem aprofitar. De les victòries i dels contratemps hem d'extreure les lçons que ens dóner; hem de fer que els sacrificis que ens costen no siguin estèrils.

La situació és difícil, però la sortida d'aquesta situació està a les nostres mans, a les mans dels combatents, dels Comissaris, dels obrers, dels camperols, de tot el poble.

Cal acabar amb aquella falsa comprensió que ens podria ésser de fatals conseqüencies de creure de que, perque l'enemic ens és en molts pocs aspectes superior en armament, totes les nostres derrotes ens són justificades. La nostra guerra no és una guerra de sumes i de restes, de comptar de que si l'enemic té canons o avions, que si nosaltres ens tenim menys i, per tant, és just de que el feixisme avanci. No! Nosaltres no podem pensar d'aquesta manera.

Amb el magnific i modern material que avui compta el nostre Exèrcit i el que les nostres industries de guerra produeixen diariament, tenim el suficient perque amb aquell entussiasme dels primers dies de la lluita, no sols aguantarem les embestides de l'enemic, sinó que l'atacarem i l'anihilarem d'una vegada per sempre més. Si bé és cert que en la nostra guerra el matèrial bèl-lic hi juga un paper importantissim, no podem desconèixer, però, que aquest no és el decisiu per a decidir d'una manera pràctica les batalles; és el factor moral de l'home. En la nostra guerra el principalissim paper, acompanyat del matèrial bèl-lic, és el factor home.

Una prova. Madrid ens donà aquest exemple alliçonador. També fóu difícil la situació de Madrid en aquells dies dramàtics del novembre del 36. Malgrat això, Madrid es salvà, derrotant a les seves mateixes portes un Exèrcit magnificament equipat i organitzat, que anava precedit també de grans masses d'aviació, tancs i artilleria, quan nosaltres no comptàvem encara ni molt menys amb l'Exèrcit que ara tenim i el matèrial bèl-lic que posseïm, barrà en séc l'ofensiva feixista sobre la capital. Gràcies a la magnifica labor dels Comissaris, que sapigueren realçar la moral dels combtents fent-los comprendre el vertader caràcter de la nostra guerra i el què significava per a la República l'entrada dels feixistes a Madrid. Gràcies a que el front i la reraguarda es sapigueren confondre en un sol neguit i una sola voluntat. Gràcies a que Madrid es va saber fortificar contra els atacs de l'aviació i artilleria. Gràcies a tot això Madrid es manté incòlume dintre de l'Espanya republicana.

Cal aprofitar aquesta magnifica lliçó que ens dóna la gran victòria de Madrid. Cal aprofitar també la dolorosa lliçó de la pèrdua de Terol. Ambdues ensenyances enclouen grans perspectives a des envolupar en el futur de la nostra lluita.

Què cal fer? Pot algú restar quadrat de braços i d'esquena a la realitat? Ningú que sigui antifeixista, cap dels 65.000 catalans de l'Exèrcit del Centre pot restar ociòs.

Es indiscutible, la crudesa de la lluita ens ho afirma més que ningú, que la clau de tota la situació està en la unitat. Cada dia més estretes i cordials les relacions entre Catalunya i la República, ja que els interessos que es ventilen en aquesta lluita ens són comuns.

Enfortiment del Front Popular Antifeixista; Aliança Antifeixista de la Joventut Popular i Revolucionaria de Catalunya. Una major acceleració per a la unitat de la U. G. T. i C. N. T. Cal un treball polític intens, intel-ligent i continuat dintre de l'Exèrcit. Intensificar la labor del Comissariat. Que cada soldat sàpiga perque lluita. Que cada combatent es convenci de la justicia de la nostra causa i que s'afermi en la idea de no cedir ni un sol pam de terreny a l'enemic. Que sàpiga, quan la República li entrega un fusell, que és per a defensar-la; no perque en un moment de compromis l'abandoni: el que això fa és un traïdor a la República. Cal reconéixer, sense dilacions, els Delegats de Companyia, pedra fonamental del Comissariat. Cal que els Comissaris facin reviure l'entusiasme dels primers dies. Que tothom comprengui el caràcter eminentment popular i revolucionari de la nostra lluita, que si bé la guerra serà llarga i feixuga, molt més ho seria l'esclavatge i l'opressió a que seriem sotmesos si Franco triomfés.

Un altre dels problemes de trascendental importancia son les fortificacions. Convé fortificar i fer-ho bé. Construir unes potents trinxeres i formidables refugis per a resguardar-se dels bombardeigs de l'aviació i de l'artilleria. Ja no han d'ésser més l'aviació i l'artilleria feixista les que han de decidir les batalles; en una posició fortificada, amb potents refugis, l'aviació i artilleria feixistes res no podran, i els soldats de la República podran ressistir aquests atacs i esperar la infanteria enemiga, que covarda, la derrotarem facilment amb les nostres armes i entusiasme. Organitzar la lluita per tots els mitjans contra l'aviació, és també un problema primordial. S'ha de fer desaparèixer el mite de l'aviació, de la mateixa manera que Coll, Carrasco, Cornejo, Grau, etc., feren desaparèixer el mite dels tancs creant els grups antitanquistes que amb les granades de fa destruïen les màquines infernals de l'enemic. Ara es fa necessaria la formació de grups antiavionistes, formats pels més escollits tiradors els quals, situats en llocs estratègics, ben disciplinats i sota el comanament d'un company responsable, tirin amb precisió contra els avions enemics. Aquests grups de tiradors contra els avions que tan bons resultats donaren en les operacions de Terol, cal que es creïn inmediatament en tots els fronts de la República.

D'aquesta manera, amb el nostre esforç enorme, amb el risc constant de la nostra vida, amb la nostra intel-ligència, coratge i braó, defensem la terra que avui el pagès treballa sense ésser explotat; defensem els drets dels obrers industrials; defensem els interessos de tots els treballadors, e tdots aquells que no volen un pervindre d'injusticia i d'oprobi; de tots els que no volen un esdevenidor de vergonya i d'esclavatge.

LA SANITAT MILITAR

Per N. A. U.

En l'Exèrcit nostre, l'Exèrcit Popular, els Serveis Sanitaris hi juguen un rol importantissim, molt més del què ordinàriament hom pensa.

Aprofitar tots els valors humans, les aptituds de cada ú al servei de la causa: heus aci uns principi essencial en que es bassa tota la nostra organització militar.

Fidelitat antifeixista, en primer lloc. Devoció per la causa. Ple convenciment de la justícia que defensem al lluitar contra l'enemic. I després, aptitud professional. Entregament íntegre a la gran obra de la conquesta de la nostra independència.

Per haver seguit aquesta norma de conducta hem pogut assolir un Exèrcit potent; l'Exèrcit que vencerà l'enemic i assegurarà la Llibertat en totes les terres d'Espanya.

I la Sanitat Militar, com un dels serveis essencials de l'Exèrcit, ha tingut també aquest mètode. Els millors tècnics antifeixistes l'han dirigit, i en conseqüència, la seva organització respòn a l'obra que realitza. El poble té recursos més que suficients, quan, al posar-los en funció, el guia una causa noble la més noble de totes: lluitar per la redempció humana del jou de l'esclavitud.

No hi ha Sanitat possible sense una organització acurada i eficient impregnada d'un viu anhel de superació.

L'obra de la Sanitat Militar comença en la Companya. Cinc homes: un sanitari i quatre camillers. —Tasca? Traslladar els ferits al lloc de socor, fer una primera curació urgent, i portar-los al lloc del batalló on els espera el Metge. Quan no hi ha activitat bèl-lica, i per tant, no hi ha molts ferits, la tasca dels Sanitaris de Companyia és importantíssima si els cinc homes que la formen actuen en una perfecta compenetració amb els comanaments per a higienitzar les xaboles i les trinxeres, fer que es construeixin reguerons als costats per a donar circulació a l'aigua quan plou; tenir cura de que es construeixin comunes i urinaris apartats; que els soldats es dutxin i vaginnéts, etc. A més, donaran xarles i consells higiènics, i tots ells, es capacitaran per a fer una primera curació i saber traslladar un ferit a braços i amb llitera.

La tasca no s'acaba mai.

En la Sanitat de Batalló hi tenim el metge. Es la garantia científica de que el ferit o el malalt serà ben examinat i tractat com convingui a la malaltia o ferida. Tot segui serà traslladat al lloc de Classificació de la Brigada o de l'Agrupament de Brigades.

En la Sanitat de Brigada tenim ja un grup nombròs d'homes, els suficients, que curaran de que els malats i ferits siguin ben atesos i classificats per enfermetats i ferides. Aleshores es traslladen als hospitals per a llur recuperació.

Cada Còs d'Exèrcit té més de 600 llits en distints Hospitals. Hospitals per a malalts corrents, per a infecciosos, i Hospitals de Cirurgía, tractament i curació de ferits. S'organitcen, també, Sales per a malalts de gassos asfixiants; en cas de que l'enemic utilitcès aquesta arma estariem previnguts. Els Hospitals de Còs d'Exèrcit són de vanguarda. Però a la reraguarda la xarxa d'Hospitals és més extensa. Allí s'evaqüen els ferits o malalts de tractament llarg; ordinàriament, aquells que s'ha de trigar més de dos mesos per a la seva recuperació.

Un control rigoròs de les baixes per ferits i malalts ens dóna la garantia de que no hi hagi possibles desercions del front. Quan un soldat s'ha posat bò de la seva malaltia o de la seva ferida, retorna a la seva Unitat si ha trigat menys de dos mesos; quan triga més, la Caixa de Reclutament el destina a una nova Unitat.

La tasca de la Sanitat Militar és intensa i abnegada. Els seus homes es capaciten cada dia i s'entreguen, cada dia més, a la causa que defensem. Tots els combatents poden estar orgullosos de l'organització magnífica creada per al seu guariment, si la dissort els fa víctimes de la lluita.

QUAN TORNESSIM A CASA

Els soldats de l'Exèrcit del poble ja sabem perquè lluitem. No defensem solament el present amb les armes a la ma, sinó que també ens preparem per al futur, adquirint els coneixement necessaris i aquella personalitat que forçosament ha de proporcionar beneficis a quants pensen i creuen que el treball és l'arma més poderosa i segura per a establir un règim de pau i de justicia social.

A les trinxeres de la llibertat no es parla tan sols de qüestions bèl-liques, doncs al costat del fusell, el canò i la metralladora, s'hi troven també el llibre, el Comissari i el mestre que fan oblidar els sofriments de la lluita, escampant a les avançades contra el feix una flama d'esperança per a l'esdevenidor.

El llenguatge escrit dels millors homes de ciència; la història crua dels lluitadors proletaris, aixi com també la paraula dels representants del poble i la paciència manifesta del Ministeri de Cultura, remouen la sensibilitat dels nostres herois a l'ensems que desperten i encarrilen cervells i consciències que fins el 19 de Juliol havien estat tan sols juguets de potentáts.

Cal que ens superem, però, encara més. Es necessaria una capacitació fonamental per a administrar la victòria, doncs quant aquesta arribi serà tant o més feixuga la tasca a realitzar que la mateixa lluita que ara sostenim. Les ciutats bàrbaram ent destroçades per les ales de la invasió, han d'ésser reconstruides; i els camps abandonats i plens de rostoll, és precis que produeixin més que abans; les fàbriques i tallers parats, per manca de braços germans obligats a lluitar en contre nostra o bé afussellats per Franco, han de cobrir totes les necessitats de la nova Ibèria.

Els béns materials que heretarem de l'enemic vençut seran escassos. La destrucció i la misèria serà l'unic objectiu que hauran lograt els generals traïdors; més, l'experiència viscuda i l'enfortiment moral i cultural conquerit als parapets de la República ha d'estripar aquest testament sagnant per a crear una nova societat, on la raó i la justicia siguin els mòbils essencials de tot humà.

Liquidem el present i preparem-nos per a ésser bons soldats del futur.

Que al tornar a Catalunya, quan els braços dels éssers més estimats estrenyin el nostre còs, poguem dir amb el front ben alt i la consciència tranquila, les següents paraules:

Pares, germans, dona estimada, vinc de la guerra; he sofert molt, però torno fet un home!

Joaquim TARREDA

Ayuntamiento de Madrid

Quines fóren les causes de la seva pèrdua? Sencillament, la falta d'unió dels bascos, perque las joventuts, en lloc d'unir-se i treballar conjuntament per la victòria, no sapigueren abandonar a temps les diferències d'organització i avant-posar els interessos col-lectius de poble i de joves.

A Catalunya, en els punts on la joventut s'ha presentat unida, el triomf no s'ha fet d'esperar. Per contra, on estava desunida, ha sigut vençuda pels seus enemics. Aquesta és una simptomàtica i alliçonadora experiència.

El frec dels companys en les trinxeres i les accions militars sostingudes, reforcen la nostra consciòncia de la necessitat inajornable de la unió de la joventut catalana.

Les joventuts espanyoles han demostrat pràcticament que han sapigut aprofitar l'experiència, creant l'Aliança Jovenil Antifeixista. En canví, a Catalunya les organitzacions de la joventut viuen sense apenes tenir relacions les unes amb les altres i, malgrat els esforços realitzats, no s'ha pogut superar aquest aïllament. Nosaltres, els combatents catalans del Centre, podem i devem accelerar el procàs de la nostra unió, extirpant les diferències d'organització i creant una sola Federació per a tota la joventut catalana.

Avui més que mai necessitem d'aquesta arma tan fonamental per a la lluita, com és la unitat. Volem escurçar i disminuir els sacrificis que comporta la lluita i accelerar el triomf de la nostra causa. Volem que el feixisme trobi en la joventut catalana la unitat necessaria per a aixafar-lo.

Per a això necessitem crear urgentment UNA SOLA FEDERACIO PER A LA JOVENTUT CATALANA.

PER LA VICTORIA: UNITAT DE LA JOVENTUT CATALANA

MILERS de joves catalans hem abandonat des de ja fa mesos els nostres llocs de treball: les fàbriques, tallers, camps i escoles, per a incorporar-nos a l'Exèrcit del Centre, d'acord amb les exigències de la lluita.

Quin significat té per a la joventut catalana la guerra actual? En primer terme, la defensa del dret, tan elemental per a Catalunya, de la seva llibertat, i en segón lloc la conquesta d'un millor pervindre per a nosaltres.

Els qui atempten contra d'ella son enemics mortals de Catalunya i de la seva joventut; vers nosaltres concentren tot el seu odi per doble motiu: per ésser catalans i per ésser antifeixistes.

La joventut catalana lluita per a defensar el territori de Catalunya i per a impedir que les seves llibertats siguin ofegades amb sang; per a mantenir la personalitat històrica i cultural per la qual tants de catalans han ofrenat la seva vida en totes les èpoques, i lluita per a mantenir l'Estatut i les conquestes revolucionaries massolides des del 19 de Juliol ençà, tot i superant-les.

Els combatents catalans del Centre comprenen tots la responsabilitat de defensar aquests drets. La jove generació no el-ludeix aquest deure i estem orgullosos de poder demostrar el què som capaç de fer. I lluitant sense descans contra enemics tan forts, veiem com els interessos de Catalunya estan vinculats als d'Espanya: mai en la Història han estat tan identificats. Sense la independència d'Espanya no es concebeix pas la llibertat de Catalunya.

Lluitem també per a assegurar un millor pervindre a la joventut, per a que desapareguin els seus opressors, els qui acaparaven les riqueses. Per a impedir el vergonyòs espectacle de joves obrers sense treball; per a que tinguem obertes les portes de la cultura; per a poder practicar els esports i ésser forts i sans; per a que ens siguin reconeguts i respectats els nostres drets politicis i econòmics. En fí, defensem en la guerra actual els nostres interessos com a ciutadans.

La joventut lluità en octubre contra la reacció i contra els qui abolíren les llibertats de Catalunya; defensà els seus drets econòmics contra els seus explotadors; contribuí eficaçment al triomf del Front Popular en les eleccions del 16 de Febrer, i es tirà decididament al carrer amb les armes a la ma el 19 de Juliol per a aixafar els intents dels militars traïdors.

La guerre ens ha deparat noves experiències. Hem viscut les batalles victorioses de Madrid, Guadalajara i Aragó; les tristes lliçons de la pèrdua del Pais Basc i de Terol. Euskadi és un espill per als catalans.

FESTIVAL ESPORTIU DEDICAT PER LA LLAR A LA 150 BRIGADA MIXTA

Amb motiu de l'homenatge que la "Llar del Combatent Català" va dedicar a la 150 Brigada Mixta, el dia 25 de febrer es va celebrar en el camp del Madrid F. C. (Xamartin) unes competicions esportives, que no podem deixar de ressenyar.

Senzill i auster fou l'acte. Esportiu i popular pel seu caràcter desinteressat i espontani. I juntament a aquestes qualitats un perfum sa d'optimisme i de perspectives entre-mig de les tragèdies de la guerra.

Va ésser una festa que ens va deixar a tots una sensació intima de satisfacció personal i col-lectiva. I que ens va deixar també entreveure com popularitzant aquestes competicions podem infantar a través del propi Exèrcit un veritable moviment esportiu popular, emancipat del tutel-latge comercial que ha castrat l'esport i li ha impedit el desenvolupament de la seva creixença.

Van intervenir en la festa la 150 i la 19ª Brigada Mixta i l'Artilleria del II Còs d'Exèrcit. Els resultats fóren els sigüents:

FUTBOL

150 Brigada Mixta, 3 gols.
19 — — 0 —

ATLETISME

Relleus olimpics (800+400+200 + 100):

1.er: Equip de la 150 Brigada, compost por Gironi Juan, Valls, Casellas i Aliau, en 4 m. 3 s. 4/5.

2.ón: El de la 19ª Brigada, format per Querol, Farran, Pagés i Beltri, en 4 m. 6 s. 4/5.

3.er: El d'Artilleria del II Còs d'Exèrcit, integrat per Pastor, Castell, Garcia i Martinez, en 4 m. 15 s. 2/5.

5.000 metres llissos:

1.er: Gironi Joan (17 m. 58 s. 4/5); 2.ón: Josep Valls (19 m. 35 s. 1/5); 3.er: Andreu Garcia (19 m. 36 s. 4/5). Tots tres de la 150 Brigada Mixta. 4, Adam Atiença; 5, Esteve Porres (tots dos d'Artilleria); 6, Ramon Fumadó; 7, Salvador Masdeu; 8, Josep Alberton (tots tres de la 150 Brigada); 9, Just Martinez (Artilleria); 19, Josep Navarro (150 Brigada); 11, Vidal Ortega; 12, Dionís Penya (d'Artilleria), i 13, Joan Domenech (150 Brigada).

Al final de les proves, l'estimat Comandant Zamora, Cap de la 150 Brigada i el volgut Comissari de la mateixa, camarada Oscar Sánchez, varem entregar als vencedors i classificats unes boniques copes en nom de la "Llar del Combatent Català". Aquesta va fer donació també d'un banderí de seda amb les quatre barres catalanes a la 150 Brigada Mixta i per la tarda en el seu estatge social es celebrà un esplèndit ball que es veiè extremadament concorregut de combatents catalans.

ESPORT

Ayuntamiento de Madrid

VIDA DE LA LLAR

Un bon combatent no pot oblidar mai la seva higiene. La Llar del Combatent Català, que es fa càrrec de les necessitats dels nostres soldats, ha posat a llur servei una magnífica instal-lació de peruqueria.

La Biblioteca de la Llar del Combatent Català, compta cada dia amb nous volums. Tot Combatent Català ha de visitar-la per tal de capacitar-se culturalment.

A la nostra Llar s'ha inaugurat el Bar, les begudes del qual son les més delicioses de Madrid.

La Llar ja té una secció de Fotografía i Dibuix que compta cada día amb la major acceptació per part dels combatents ca...

La Llar, en el seu desig d'homenatjar tots els combatents catalans del Front del Centre, ha cel.lebrat, ja, uns magnífics festivals d'homenatge a les 36, 53 i 150 Brigades, en el transcurs dels quals els foren lliurats sengles banderins amb les quatre barres.

La compenetració entre els combatents, catalans i castellans, que s'ha demostrat en aquests festivals, ens aferma en la seguretat que la unió entre els pobles d'Ibèria ens portarà amb ritme accelerat a la Victòria.

VIDA DE CATALUNYA

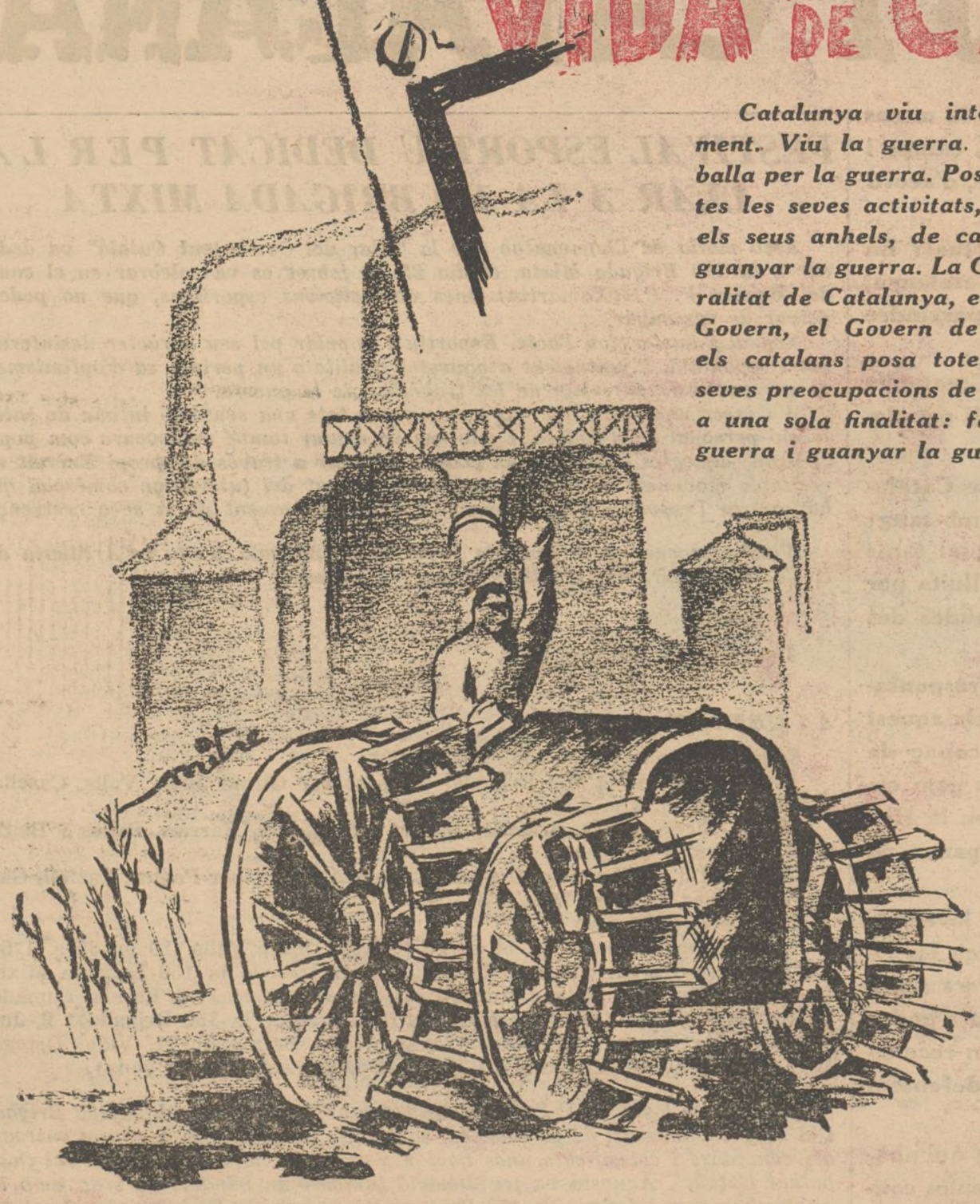

Catalunya viu intensament. Viu la guerra. Treballa per la guerra. Posa totes les seves activitats, tots els seus anhels, de cara a guanyar la guerra. La Generalitat de Catalunya, el seu Govern, el Govern de tots els catalans posa totes les seves preocupacions de cara a una sola finalitat: fer la guerra i guanyar la guerra.

No. Ja han passat aquells temps en que la nostra reraguarda deixava de banda els problemes més fonamentals per a preocupar-se de problemes d'ordre secundari, que tot problema, per important que sigui, queda subestimat davant la imperiosa necessitat de guanyar la guerra. Catalunya, la reraguarda catalana, s'ha donat compte de les necessitats del moment. El seu Govern, que sap vetllar a thothora pels interessos de l'antifeixisme, ha començat a posar ma a molts dels abusos a qué la inconsciència d'alguns havia conduit a Catalunya.

Limitació de la jornada de treball. Jornada de set hores, jornada de sis hores... El poble de Catalunya ha reaccionat davant d'aquest conjunt d'anormalitats. El poble català vol treballar. Vol donar el màxim rendiment en la producció. No podem supeditar les necessitats de la guerra a les limitacions que imposa una jornada de treball limitada en excès. Sis, set, vuit hores de treball... Totes les hores de treball són poques davant de la necessitat d'aixafar l'enemic, d'augmentar els nostres efectius militars, d'augmentar les nostres reserves industrials indispensables per a mantenir una sana economía de guerra que ens permeti sostenir l'activitat comercial i el crèdit exterior que tan necessaris ens són per a la consecució dels nostres objectius.

Ritme accelerat de treball. El Govern de la Generalitat ha disposat el restabliment de la jornada de vuit hores. Nosaltres, combatents catalans del Front del Centre, ens sentim orgullosos de que els nostres germans de la reraguarda catalana s'hagin donat compte de les nostres necessitats de combatens, de les seves pròpies necessitats d'antifeixistes.

Y no esperem pas que l'acceleració d'aquest ritme de treball s'acabi en el Decret del Govern de Catalunya. Estem segurs que la Joventut treballadora de Catalunya sabrà respondre amb la seva actuació. Que no es limitarà a l'estricte compliment del Decret i sabrà crear a cada fábrica, a cada taller, a tots els llocs en la joventut treballa brigades de xoc que intensifiquin encara major grau la producció, i que sabrà adquirir la màxima capacitació tècnica que possibiliti alhora que la intensitat el millorament tècnic que la nostra producció necessita.

NOVA CATALUNYA
ES L'ORGAN DE LA
LLAR DEL COMBATENT CATALA
TERRANO, 123, MADRID

Ayuntamiento de Madrid